

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
STALNA SLUŽBA U GRUBIŠNOM POLJU
Grubišno Polje, Kolodvorska 2

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Grubišnom Polju, po sucu toga suda Milki Katić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Janošića, Mali Zdenci, Antuna Mihanovića 20, OIB: 12331362308, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Vrbanić & Štefić, odvjetnicima iz Zagreba, Preradovićeve ulica 16, protiv tužene Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija, odvjetnicima iz Zagreba, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 13. travnja 2026. godine, u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnika a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, temeljem čl. 335 Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu ZPP), dana 28. svibnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Ivan Janošić, Mali Zdenci, Antuna Mihanovića 20, OIB:12331362308, temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu broj:3204509496, kreditna partija:7102630304, vezanih uz promjenjivu kamatnu stopu isplati iznos od 467,30 eur-a, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godine, pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećavanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Ivan Janošić, Mali Zdenci, Antuna Mihanovića 20, OIB:12331362308, temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu broj:3204509496, kreditna partija:7102630304, vezanih uz valutnu klauzulu isplati iznos od 3.742,91 eur-a, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godine, pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećavanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku, da tužitelju s osnova nastale štete po tečaju konverzije isplati iznos od 1.387,04 eur-a, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od 30.9.2015. godine, to za razdoblje od dospijeca po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku da tužitelju s osnova nastale štete po zakonskoj zateznoj kamati na preplaćene iznose po osnovu promjene kamatne stope i tečaja tekuću na pojedinačne mjesečne iznose konverzijske preplate odnosno zatezne kamate na više plaćene iznose koji je tužitelju tuženik uračunao prilikom izračuna konverzije kredita, obračunatih od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe članka 1115. ZOO, naknadi tužitelju iznos od 849,83 eur-a, sve u roku 15 dana.

V Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja kao neosnovan a koji se odnosi na isplatu zakonskih zateznih kamata tekuće na iznos od 849,83€, od dana podnošenja tužbe 10.6.2019. godine, do isplate.

VI Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.967,64 € s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, tekućom od dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika ovome sudu radi isplate.

U tužbi navodi da je kao korisnik kredita sklopio sa tuženikom kao kreditorom Ugovor o kreditu broj:3204509496, kreditna partija:7102630304 (Dalje:Ugovor), sa valutnom klauzulom u švicarskim francima (Dalje:CHF) i promjenjivom kamatnom stopom.

Tuženik je tijekom trajanja Ugovora, više puta jednostranim odlukama, mijenjao kamatnu stopu, pritom samo obavještavajući tužitelja o rastu iste, bez jasnih i određenih parametara zašto je ista promijenjena, te bez mogućnosti pregovaranja o tome.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske Presudom i Rješenjem od 13. lipnja 2014. godine, posl.br.:PŽ-7129/13-4, na temelju kolektivne Tužbe korisnika kredita s istim ugovornim odredbama uključujući i kredit tužitelja, zauzeo je stav da su predmetne odredbe Ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika (banke) nepoštene, pa prema tome ništetne - što je osobito obrazloženo na str. od 53. do 67. navedene Presude i Rješenja, a u ovome predmetu se radi o takvom identičnom slučaju.

Budući sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna, osobito iz razloga navedenih u obrazloženju predmetne Presude i Rješenja.

Tuženik je ugovaranjem odredbe o valutnoj klauzuli u CHF povrijedio načelo jednake vrijednosti činidbi, jer odredbu o valutnoj klauzuli nije ugovorio sa ciljem i svrhom postojanja valutne klauzule.

Cilj i svrha valutne klauzule, po Zakonu o obveznim odnosima je uspostavljanje ravnoteže između činidaba u uvjetima visoke stope inflacije koja dovodi do obezvređivanja domaće valute kao valute obveze, te kao takva, nikako nije sredstvo za zaradu tuženika.

Nadalje, u konkretnom slučaju nije bilo potrebe za uspostavljanjem ravnoteže između činidaba, jer u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojala visoka stopa inflacije u Republici Hrvatskoj, iz čega proizlazi, da je tuženik, koji posjeduje sva znanja i vještine, te mu je zasigurno bilo jasno, da će tužitelj potpisom ovog Ugovora, preplatiti iznos iz otplatnog plana, a s obzirom da tuženik ima i pravnu službu, pa su mu bili poznati i zakonski propisi.

Iz svega proizlazi da je tuženik svjesno sklopio Ugovor koji sadrži nepoštene i neodređene odredbe, kao i štetne klauzule za tužitelja, a da mu je iste pritom i prešutio, odnosno nije mu ih obrazložio.

Valutna klauzula navedena u predmetnom Ugovoru, protivna načelu savjesnosti i poštenja, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu zabrane zlouporabe prava, načelu jednake vrijednosti činidaba, te načelu zabrane prouzročenja štete.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske Presudom i Rješenjem od 14.06.2017. godine, posl.br.:PŽ-6632/17, na temelju kolektivne Tužbe korisnika kredita s istim ugovornim odredbama uključujući i kredit tužitelja, zauzeo je stav da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene pa prema tome ništetne, jer su banke prije i u vrijeme

zaključivanja Ugovora propustile informirati potrošače o bitnim činjenicama i rizicima, a što je osobito obrazloženo na str. 46. – 66. navedene Presude, te se u ovome predmetu radi o takvom identičnom slučaju.

Dokaz: Link za uvid u Presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br.:PŽ-6632/17: https://www.vtsrh.hr/uploads/Novosti/VTSRH_P%C5%BE-6632-2017-10.pdf

Na okolnosti iz točki III i IV tužbe, sukladno odredbi čl. 502.c. ZPP-a ((Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13), tužitelj kao fizička osoba – potrošač može u posebnoj parnici pozivati na pravno utvrđenje iz Presude kojom je prihvaćen zahtjev iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava. Istom je odredbom propisano i da je sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj se tužitelj na njih poziva.

Nadalje, tuženik prilikom zaključenja Ugovora nije tužitelju pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Tečaj CHF u odnosu na kunu skočio je tijekom otplate kredita i do 50% u odnosu na početno ugovoreni tečaj.

Tuženik je tako u Ugovor ugradio odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze bila promjenjiva i to na osnovu jednostrane odluke tuženika, a o kojoj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo, kao i odredbe kojima je ugovoreno da se glavnica kredita veže uz valutu CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti.

Navedene odredbe Ugovora, protivne su načelu savjesnosti i poštenja te su uzrokovalе znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

Slijedom toga, navedene odredbe o promjenljivim kamatnim stopama i valutnoj klauzuli protivne su kogentnim odredbama članka 81. i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 i dr.) te članka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i dr.), koji su bili na snazi kako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, tako za vrijeme njegovog izvršavanja, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (članak 102. Zakona o zaštiti potrošača).

Prilikom potpisivanja Ugovora, iako se tužitelj obratio tuženiku s namjerom radi podizanja kredita s valutnom klauzulom EUR, međutim, tuženik ga je uvjeravao tužitelja da je CHF stabilna valuta i kako je zadnjih 70 godina tečaj stabilan, kao i da je takav kredit za tužitelja povoljniji.

Prema shvaćanju revizijskog suda (Rev-2245/17 od 20.03.2018. godine) pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05., te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, a navedeno se odnosi na kredite ugovorene

Obzirom da je pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.09.2003. -31.12.2008. godine, kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve Ugovore o potrošačkom

kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.01.2004.-31.12.2008. godine, u kojem vremenskom periodu je ugovoren i Ugovor tužitelja.

Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015. godine, a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR na način da se položaj potrošača u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u EUR. Kamatna stopa određena Aneksom-Dodatkom, određena je onako kako je vrijedila za kredite koji su u navedenom razdoblju ostvarivani u valuti EUR, dakle i za te kamatne stope i promjenu istih nisu vođeni pojedinačni pregovori, već je kamatna stopa mijenjana prema odlukama tuženika (banke).

Tužitelj je prihvatio takav prijedlog, te je zaključio Dodatak Ugovoru o kreditu, kojim je izvršena konverzija kredita u valutu EUR.

Ocjenu dopuštenosti tužbe, odnosno pravnog interesa zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog Ugovora u slučaju kada je kredit konvertiran, dao je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. godine.

Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih Ugovornih odredbi neovisno o činjenici što je Dodatkom Ugovoru, tužitelj konvertirao kredit.

Nadalje, Dodatkom Ugovoru, utvrđena je preplata, koja je manja od iznosa koji je tužitelj izračunao, iz čega je razvidno da konvertiranjem nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana.

Sud Europske unije je u Presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019. (predmet Zsuzsanna Dunai protiv Erste bank Hungary Zrt) dajući odgovor na pitanja o kreditima s nepoštenim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima, utvrdio da se članak 6. stavak 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave prave i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji.

Činjenice da su određene Ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni Ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača (par. 41. i 43. Presude).

U provedenoj konverziji utvrđena je nova nedospjela glavnica kredita u kunskoj protuvrijednosti, a kojim utvrđenjem nove glavnice su ugovorne strane uredile isključivo svoj budući ugovorni odnos, od dana konverzije nadalje.

Utvrđenjem nove glavnice nedospjela je glavnica korigirana na približan iznos glavnice u kunama kakva bi bila da se nisu mijenjale kamatna stopa i tečaj CHF od početka ugovora (ali i dalje je viša od nedospjele glavnice kakva bi bila da se nisu mijenjale kamatna stopa i tečaj CHF od početka ugovora) te isto ne predstavlja obeštećenje tužitelja radi ništetnih ugovornih odredbi koje su predmet ove tužbe.

U provedenoj konverziji tuženik nije u cijelosti priznao tužitelju preplaćeni iznos nastao kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi promjenjive kamatne stope i valute CHF, nego samo manji dio, te isti nije prebio po pravilima struke, već je za taj iznos umanjio buduće anuitete.

Nadalje, tužitelju je konverzijom nastala nova šteta, u vidu uvećanja nedospjele glavnice u kunama u odnosu na početni otplatni plan u kunama iz Ugovora, te tužitelj plaća više od onoga što je trebao, a plaćati će sve do kraja otplate kredita, što predstavlja kontinuiranu štetu koja se ponavlja iz mjeseca u mjesec, na ime toga što se svaki mjesec plaća kamata na uvećani iznos nedospjele glavnice, te će se isto ponavljati do kraja otplate kredita.

Naime, u vrijeme zaključenja Aneksa Ugovoru nije još bila donesena odluka VTS RH, broj: PŽ-6632/2017-10 od dana 14.06.2018. godine, kojom je pravomoćno utvrđena ništetnost ugovaranja valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz valutu CHF.

Ova činjenica zato nije uzeta u obzir prilikom tuženikove izrade prijedloga konverzije, jer bi u suprotnom matematički rezultat preplate bio u bitnome drugačiji.

Posljedica koju na konkretan predmet imaju utvrđenja iz pravomoćnih odluka VTS RH u predmetu „Franak“, odnosno utvrđenje ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i odredbe o valutnoj klauzuli CHF, jest ta da se u konkretnom slučaju ima primijeniti početno ugovorena kamatna stopa kroz cijelo vrijeme otplate kredita i to na kunsku protuvrijednost kredita prema početnom tečaju CHF (kunski iznos koji je tužitelju stavljen na raspolaganje).

Zbog ugovaranja ništetnih odredbi u Ugovoru, a koje se odnose na način promjene kamatne stope, kao i na ugovaranje valutne klauzule prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, tuženik je tužitelju od dana zaključenja ugovora pa do dana 30.9.2015. godine i dalje u obvezi isplatiti novčani iznos od 34.755,36 kn.

Tužitelj je do potraživanog iznosa došao na način da je zbrojio sve razlike stvarno plaćenih kunskih anuiteta i kunskih anuiteta prema prvom otplatnom planu (uz primjenu početnog tečaja CHF) od dana zaključenja ugovora pa do 30.9.2015. godine.

Prema čl. 1111. st.1. ZOO-a, „kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.“

Sukladno st. 3. istog članka „obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala“. Prema čl. 1115 ZOO-a „Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva“.

S obzirom da dostavljena dokumentacija nije vjerodostojna, jer ista nije ovjerena od strane tuženika, u nekim dijelovima nije čitka, nije niti potpuna, tužitelj pridržava pravo, da u skladu s čl.186.b.st.3., ZPP-a, ukoliko bi došlo do razlike između izračunatog iznosa i iznosa kojeg utvrdi vještak, uskladi tužbu i tužbeni zahtjev s Vještačkim nalazom.

Tužitelj predlaže provođenje vještačenja po ovlaštenom sudskom vještaku i to razlike manje uplaćene glavnice zbog preplaćenih kamata, razlike po tečaju početnog tečaja u kunama i naplaćenog u kunama, razlike na ime više uplaćene kamate, razlike po anuitetu (pretplata ili manjak po anuitetu).

Razlog zbog kog se predlaže provesti vještačenje po ovlaštenom sudskom vještaku odgovarajuće struke je slijedeći.

Dokumentacija koju je stranka primila od tuženika je nepotpuna, podaci nečitki, nepotpisana od ovlaštene osobe banke.

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

Nadalje, iz narečene dokumentacije ne može se utvrditi kada je točno došlo do pretplate u slučaju kada je rata plaćena s više uplata (npr. 500,00 Kn korisnik kredita plaća s tri uplate), ili neredovito (npr. nisu plaćene dvije ili tri rate pa su plaćene odjednom ali se ne zna što je „otišlo“ na zateznu kamatu, ne zna se što je „otišlo“ na otplatu rate, a koliko na otplatu kamate, ne vidi se kako je uplata raspoređena).

Nije dostavljena ni knjigovodstvena kartica, ali i tamo gdje je dostavljena, dostavljana je na način gdje konta nisu naslovljena imenima, nego brojevima na temelju kojih samo banka može iščitati ime konta.

Osim toga knjigovodstvena kartica je u CHF, a uplate od strane klijenta su vršene u kunama, a kako je banka knjižila uplate u kunama i sa kojim datumima i na koji konto, to samo banka može znati i objasniti Sudu i vještaku, zato jer tužitelju nije dostavljena dokumentacija iz koje bi to bilo vidljivo.

Vezano uz razliku po anuitetu, odnosno pretplata ili manjak po anuitetu, se događa kada je manje ili više uplaćena rata od samog dospelog anuiteta, što znači da u slučaju pretplate koju mi ovdje želimo iskazati je nemoguće utanačiti kada je do nje došlo ako je anuitet plaćen u više puta.

PRIMJERICE-Dospjeli anuitet je 500,00 Kn 1.10.2005. godine. Plaćeno 200,00 Kn 1.10.2005. godine, zatim 200,00 Kn 5.10.2005. godine, nakon toga još 100,00 Kn 10.10.2005. godine i konačno 50,00 Kn 15.10.2005. godine. U konkretnom slučaju bi znali da je do pretplate došlo 15.10.2005. godine u iznosu od 50,00 Kn, ali ne bi znali koliko je od te pretplate banka knjižila u zateznu kamatu budući uplate od 200,00 Kn, 100,00 Kn i 50,00 Kn nisu bile na vrijeme plaćane, pa je jednim dijelom banka iz pretplate naplatila kamatu.

Kada bi priljev bio slijedeći; anuitet 1.10.2005. godine 500,00 Kn, a plaćeno je 470,00 Kn 1.10.2005. godine, 80,00 Kn 10.10.2005. godine, ni tu ne znamo od kojeg datuma je došlo do pretplate, kao i u prvom primjeru, jer tužitelj nema podatak sa kojim datumom se knjižila razlika po tečaju i kamatama sa kojim datumom razlika po otplati glavnice

Tužitelj također ne zna niti koji dio je otišao na zateznu kamatu, ako je bilo zatezne kamate.

Tužitelj od tuženika nije dobio:

1. Vjerodostojnu i potpunu i čitku knjigovodstvenu karticu sa imenima konta.
2. Potvrdu, podatak od banke o danu puštanja sredstava u otplatu po partiji kredita odnosno datumu isplate kredita kako bi utvrdili početni tečaj na dan isplate kredita na temelju kog bi se bazirao sav izračun otplate anuiteta za razliku po kamatama, razliku po tečaju početnog tečaja i naplaćenog u kunama i razliku po anuitetu, razliku manje uplaćene glavnice zbog preplaćenih kamata.

3. Tužitelj nema uz Ugovor kao sastavni dio Ugovora početni otplatni plan koji sadrži podatke koji su vrijedili na dan potpisivanja Ugovora u CHV valuti a to su:

A/ Iznos anuiteta od početka do kraja otplatnog plana

B/ Otplatni plan sa kamatom koja je vrijedila na dan potpisivanja Ugovora

C/ Podatke iz kojih je vidljivo kako se trebala vršiti otplata glavnice i kamata, potom prvi Otplatni plan, jer je banka dostavljala simulirani Otplatni plan koji nije sadržavao početne ugovorene parametre, već je dostavljala simulirani Otplatni plan u EUR-ima sa izmijenjenim kamatnim stopama, koji je banka samovoljno mijenjala i primjenjivala.

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

Konačno, tužitelj pridržava pravo, da u skladu s čl.186.b.st.3., ZPP-a, ukoliko bi došlo do razlike između izračunatog iznosa i iznosa kojeg utvrdi vještak, radi svega gore iznijetog, uskladi tužbu i tužbeni zahtjev s Vještačkim nalazom.

Stoga, predlaže da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju temeljem ništetnih odredbi Ugovor o kreditu broj:3204509496, kreditna partija:7102630304, isplati iznos od 34.755,36 kn, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose od dana dospijeca do isplate, po stopi 15% godišnje do 31.12.2007. godine; od 14% godišnje od 1.1.2008. godine do 30.6.2011. godine; od 1.7.2011. godine do 31.7.2015. godine po stopi od 12% godišnje; od 1.8.2015. godine po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana, uz nadoknadu troškova postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

2. Tužitelj je tijekom postupka, a nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja postavio tužbeni zahtjev potražujući iznos od 6.447,08€ sa zakonskom zateznom kamatom odnosno povećao je tužbeni zahtjev za iznos od 1.834,25€ a što je sud dopustio svojim raspravnim rješenjem od 13. travnja 2026. godine s obzirom da je to svrsishodno za rješavanje odnosa među strankama u smislu čl. 190. st. 3. ZPP-a i s obzirom da je ista preinaka uslijedila nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

3. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu pismenim podneskom od 6. kolovoza 2019. godine u kojem osporava istaknute zahtjeve tužitelja kao neosnovane i u pogledu pravne osnove, visine, osnovu i tijek zateznih kamata, odnosno, tužbeni zahtjev u cijelosti. Protivi se provođenju financijskog vještačenja s obzirom da se spor vodi u vezi pravnog pitanja te ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose po bilo kojoj od istaknutih osnova dospelih prije 14. lipnja 2014. godine. Ukoliko se može smatrati da je tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb P-1401/12 na koju se tužitelj poziva prekinula tijekom zastare, što tuženik osporava, tužitelj je tužbeni zahtjev u pogledu preplate kamate svakako zastario u cijelosti jer navedena presuda postala je pravomoćna 13. lipnja 2014. godine a tužba je podnesena nakon isteka petogodišnjeg roka od pravomoćnosti presude (13. lipnja 2014. godine) odnosno tužba je podnesena 14. lipnja 2019. godine.

Predmetni kredit je konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015 – u daljnjem tekstu: ZID ZPK/15) i s obzirom na to stranke su 27. siječnja 2016. godine sklopile sporazum kojim je izvršena konverzija kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit u EUR.

Sve tužiteljeve uplate s osnove svakog povišenja CHF, kamatne stope tijekom otplate kao i s osnove svakog povišenja CHF uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene odnosno uračunate u otplatu usporednog EUR kredita u skladu s odredbama ZID ZPK/15.

Tuženik je izračun konverzije sačinio sukladno propisima čl. 19.c ZID ZPK/15 i o čemu je pribavio mišljenje ovlaštenog revizora pa na strani banke postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu sa zakonom s obzirom da je to i potvrdio neovisni revizor.

Tužitelj je svojom slobodnom voljom prihvatio konverziju sklapanjem Dodatka Aneksa ugovora pa je sklapanjem istog iskazana volja u pravnom smislu na način da je tužitelj prihvatio konverziju, ali unatoč tome traži povrat uvodno naznačenih iznosa na temelju stjecanja bez osnove pozivajući se na ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli a za takvo stajalište nema uporišta.

Navodi da ukoliko je tužitelj iz bilo kojeg razloga smatrao da mu zakonom propisani uvjeti konverzije nisu prihvatljivi, tada nije trebao prihvatiti konverziju a tužitelj je imao, za razliku od tuženika, punu slobodu izbora kojom se i koristio.

Tužitelju su kamatne stope u trenutku prihvata konverzije bile poznate u brojčanom iznosu kao da su bile ugovorene kao fiksne a nakon toga razdoblja kamate su u budućem razdoblju se ravnale prema ugovorenom parametru i fiksnom dijelu kamatne stope za EUR kredite.

Tužitelj se poziva na pravomoćnu presudu VTSRH iz kolektivnog spora (PŽ-7129/13), presudu VSRH (Revt-249/14) i ocjenu Ustavnog suda RH (U-III-2521/15), koje su potvrdile da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u ugovorima svih banaka u RH u CHF kreditima bile nejasne, nerazumljive odnosno nepoštene jer nisu omogućivali potrošaču da predvidi buduće posljedice njihove primjene tijekom razdoblja trajanja ugovora o kreditu.

Tuženik nema mogućnosti dovoditi u pitanje sadržaj tih odluka ali ukazuje na to da one ne potvrđuju osnovanost tužiteljevog tužbenog zahtjeva nego ih te odluke izravno demantiraju.

Isto tako, navodi da tužiteljeve tvrdnje u pogledu naknadnog osporavanja preplate po osnovi promjene CHF tečaja također nisu osnovane jer je preplata i po toj osnovi uzeta u obzir na način kako je to propisao ZID ZPK/15.

Ističe da su sve tužiteljeve uplate uvrštene u izračun konverzije i iskorištene za namirenje duga po kreditu s EUR valutnom klauzulom a preplata je iskorištena za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplaćena korisniku kredita, ovisno kakav je slučaj bio primjenjiv.

Izračun preplate uzeo je u obzir sve promjene CHF tečaja i svi uplaćeni iznosi su sukladno odredbi čl. 19.c st. 1. toč. 4. ZID ZPK/15 preračunati u EUR prema tečaju na dan uplate pa upravo ti iznosi pretvoreni u EUR predstavljali su osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih novim otplatnim planom koji je uključivao i sve promjene pa tako i promjene tečaja koje su uvjetovale izmjene početnog plana i početnih anuiteta.

U odnosu na tvrdnje tužitelja vezano uz navodno nezakonito utvrđen iznos glavnice kredita nakon konverzije, tuženik podsjeća na čl. 19.c toč. 8 ZIDZPK/15 kojim izričito navoda da se učinak konverzije utvrđuje kao razlika između neotplaćene glavnice u CHF valuti kako je ista bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. godine kao dan konverzije i neotplaćene glavnice u EUR valuti utvrđene na dan 30. rujna 2015. godine te b svako drugo postupanje banke bilo protivno izričitim zakonskim propisima.

Stoga, predlaže da sud nakon provedenog postupka odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan.

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

Tuženik je tijekom postupka istakao prigovor da tužitelj nema svojstvo potrošača kao i prigovor promašene aktivne legitimacije.

4. Radi razjašnjenja spornih činjenica sud je izvršio uvid u cjelokupni spis ovoga suda pod poslovnim brojem P-239/2025 (Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019), tj. uvid u Ugovor o namjenskom kreditu broj 3204509496, kreditna partija: 7102630304 od 7. ožujka 2005. godine (list 9-13, 85-89), u izvadak iz zemljišne knjige zk.ul. broj 95 k.o. Mali Zdenci (list 14), u Dodatak ugovora o kreditu od 27. siječnja 2016. godine (list 17-22), u otplatni plan (list 23-28, 97-102), u promet po kreditu (list 29-41, 90-96), u obavijest tuženika upućenog tužitelju od 12. studenog 2015. godine (list 58), izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. godine (list 60-68), u pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30. rujna 2015. godine (list 70), u prijedlog izmjene ugovora o kreditu (list 72-75), u podatke o kreditu kreditne partije 71026303004 (list 103), u sudsku praksu (list 107, 122-131, 157-213, 247-320), u Ugovor o ustupu potraživanja glavnice i kamata – Ugovor o cesiji (list 112-113), Ugovor o ustupu potraživanja glavnice i kamata (list 114, 223), u popis OPG-a s područja Grada Grubišno Polje (list 215-216), u nalaz i mišljenje financijsko knjigovodstvenog vještaka Sanje Radoš (list 335-403), u očitovanje vještaka (list 415-416, 425-427, 439-442). Izveo dokaz saslušanjem tužitelja (list 321-323).

5. Izvedene dokaze sud je cijenio u smislu čl. 8. ZPP-a.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa s osnova preplaćene promjenjive kamatne stope i valutne klauzule budući da tužitelj tvrdi da su nišetne odredbe čl. 1., 2. i 7.. Ugovora o kreditu 3204509496 od 7. ožujka 2005. godine a koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu.

7. Među strankama nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 7. ožujka 2005. godine sklopili ugovor o namjenskom kreditu za izgradnju kuće, broj 3204509496, kreditna partija: 7102630304, kojim je tuženik odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu od 46.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju HNB-a.

8. Predmet spora je isplata preplaćenog iznosa zbog promjenjive kamatne stope i preplaćenih iznosa temeljem rasta tečaja za valutu CHF-a u odnosu na početni tečaj kakav je važio u trenutku podizanja kredita zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne iznose i razlika glavnice, a prema uređenom tužbenom zahtjevu od 29. ožujka 2026. godine a nakon što je isti postavljen nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

9. Sporno je među parničnim strankama da li se na predmetni spor primjenjuju pravna utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Petrošač" iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4.7.2013. godine, Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 od 13.06.2014. godine presuda Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. godine iz presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, i da li su odredbe Ugovora o kreditu i to u dijelu čl. 1., 2. i 7. u

kojima se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti tuženiku određeni iznos kredita čije su glavnica i kamate vezane uz valutu švicarski franak, te kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope na temelju jednostranih odluka o visini kamatnih stopa banke, nepoštene i ništetne i koji iznos pripada tužitelju po osnovu preplaćenog iznosa zbog promjenjive kamatne stope kao i valutne klauzule, kao i da li je osnovan prigovor zastare kao i visine potraživanja, te da li tužitelj ima status potrošača kao i aktivne legitimacije tužitelja.

10. Među strankama nije sporno, a isto proizlazi iz Ugovora o kreditu, da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, dana 7. ožujka 2005. godine sklopili Ugovor o namjenskom kreditu broj 3204509496, kreditna partija: 7102630304, kojim je tuženik Zagrebačka banka d.d. odobrio tužitelju kredit za gradnju kuće iznosu od 46.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB-a (čl. 1), rok otplate kredita 20 godina sa kamatom, a koja kamata je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana koja na dan sklapanja iznosi 5,50 % (članak 2.).

Iz istog ugovora proizlazi da je Vesna Žagar Janošić sudionik ugovornog odnosa kao sudužnik i da je ista potpisala ugovor u svojstvu sudužnika.

U čl.7. istoga kredita, stranke su ugovorile da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim ratama u kunskoj protuvrijednosti u iznosu 312,96 CHF obračunatoj po srednjem tečaju HNB-a važećem za CHF na dan plaćanja. Iznos rate sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ugovora. Za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos rate te se obvezuje plaćati tako izmijenjene rate. O izmijenjenom iznosu rate kreditor će obavijestiti korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja kreditora. Rate dospijevaju na naplatu uzastopno mjesečno prvog dana u mjesecu počev od dana dospijeća prve rate. Kredit se stavlja u otplatu prvog dana u narednom mjesecu nakon iskorištenja kredita ili računajući od isteka roka iz čl. 4. Ugovora. Prvi anuitet otplate kredita dospijeva na naplatu prvog dana u narednom mjesecu od onoga mjeseca u kojem je kredit stavljen u otplatu.

Stranke su u ostalim odredbama ugovora ugovorile ostala prava i obveze kako kreditora, tako i korisnika kredita.

11. Uvidom u otplatni plan utvrđuje se da je tužitelj podigao kredit u iznosu od 46.000,00CHF a što iznosi 221.495,61KN, sa godišnjom kamatnom stopom 5,50%, otplatna rata iznosi 312,97CHF i da su ugovorili kredit s valutnom klauzulom i promjenjivom kamatnom stopom, te da je prva rata dospjela 1. rujna 2005. godine u iznosu od 312,97CHF a posljednja 1. kolovoza 2025. godine u iznosu 307,79CHF.

12. Uvidom u promet po kreditu utvrđuje se da je tužitelj vršio otplatu kredita i to od zaključenja ugovora o kreditu pa do 10. prosinca 2014. godine a nakon toga otplatu kredita vrši sudužnik a njegova supruga Vesna Žagar Janošić.

13. Uvidom u izvadak iz zemljišnih knjiga zk.ul. broj 95 k.o. Mali Zdenci, utvrđuje se da su tužitelj i Vesna Žagar Janošić suvlasnici svaki u ½ dijela navedenih nekretnina.

14. Uvidom u izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. godine utvrđuje se da je glavnica isplaćenog kredita preračunate u EUR po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita 29.576,99€, a da je nedospjela glavnica na dan 30. rujna 2015. godine 19.186,58€ s tim da je nedospjela glavnica na dan 30. rujna 2015. godine u kunama 197.928,76HRK, nedospjela glavnica na dan 30. rujna 2015. godine 146.433,48HRK te da je razlika u glavnici između kredita u CHF i usporednog kredita u EUR 51.495,28 HRK.

Isto tako, proizlazi da je ukupno uplaćeno po kreditu s valutnom klauzulom u CHF preračunato u EUR 27.216,54EUR, potrebne uplate po usporednom kreditu s valutnom klauzulom u EUR 26.546,49EUR, da je preplata preračunata u EUR umanjena za potrebne uplate po usporednom kreditu 670,05EUR. Preplata manje uplaćena sredstva preračunato u kune po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. godine 5.113,87 HRK, anuitet po kreditu s valutnom klauzulom u CHF 278,79 CHF, a u EUR 210,40 EUR, primijenjena kamatna stopa na usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 5,59 %, te da je nedospjela glavnica na dan 30. rujna 2015. godine u CHF 28.353,42 CHF, a u kunama 197.928,76 HRK.

15. Uvidom u Dodatak ugovora o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, zaključen između stranaka 27. siječnja 2016. godine, utvrđuje se da su stranke u čl. 2. potvrdile da su dana 7. ožujka 2005. godine sklopile ugovor o kreditu broj 7102630304, u iznosu od 46.000,00CHF, te Dodatak ugovora o kreditu plativo u kunskoj protuvrijednosti obračunata po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja zajedno s ugovorenom redovnom kamatom u skladu s odredbama Zakona a temeljem pisanog prihvata izračuna konverzije od stranke korisnika kredita, navedenim dodatkom ugovora o kreditu mijenjaju se odredbe iz osnovnog ugovora i to valuta kredita, kamatna stopa i iznos preostalog neotplaćenog kredita, te stranke postižu sporazum o raspolaganju preplatom sve na način kako to nalaže Zakon.

U čl. 4. stranke su utvrdile da je neotplaćena glavnica kredita u CHF 28.353,42CHF, što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 197.928,76HRK, te da je na dan 30. rujna 2015. godine preostali rok otplate kredita 119 mjeseci.

U čl. 5. ugovoreno je da prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate veći je od zbroja anuiteta po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR računajući do dana 30. rujna 2015. godine. Njihova razlika na temelju Zakona predstavlja preplatu koja na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 5.113,87HRK.

Obveza korisnika kredita na plaćanje anuiteta po osnovnom ugovoru za kredit u CHF postoji sve do predaje kreditoru javnobilježnički potvrđenog Dodatka ugovora.

Sve uplate od 1. listopada 2015. godine do dana sklapanja javnobilježničkog potvrđenog Dodatka ugovoru, kreditor će utvrditi s člankom 19.f. Zakona te će njihov učinak povećati ili smanjiti iznos iz prethodnog stavka.

U čl. 8. Dodatka stranke su ugovorile da na dan 30. rujna 2015. godine nedospjela glavnica kredita u EUR utvrđena prinudnim umanjenjem stanja neotplaćene glavnice kredita iznosi 19.186,58EUR koju je korisnik kredita dužan platiti

zajedno s redovnom kamatom u skladu s odredbama članka Dodatka ugovoru sve u kunskoj protuvrijednosti obračunatom po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.

Redovna kamatna stopa na dan 30. rujna 2015. godine je sastavljena od fiksnog i varijabilnog dijela s tim da fiksni dio kamatne stope iznosi 3,48p.p. te se ne mijenja do konačne otplate kredita. Kao varijabilni dio kamatne stope ugovora sa 6M NRS1 za EUR te se može tijekom razdoblja otplate kredita mijenjati na više i niže u skladu s Općim uvjetima promjene kamatnih stopa a iznosi 2,36p.p., a sukladno navedenim odredbama visina redovne kamatne stope na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 5,84% godišnje. Isto tako, proizlazi da je kreditor prilikom sklapanja dodatka ugovora primijenio diskrecijsku odluku kojom snižava redovnu kamatnu stopu za 0,25p.p. pa tako da ona iznosi 5.59% godišnje.

Isto tako, u čl. 9. Dodatka, stranke su ugovorile anuitet otplate kredita tako da isti mjesečno iznosi 210,40EUR u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju HNB važećem na dan plaćanja a koji iznos sadrži glavni dug i kamatu.

U ostalim odredbama Dodatka, stranke su ugovorile i ostala prava i obveze stranaka.

16. Nesporno je da je Visoki trgovački sud RH u presudi pod poslovnim brojem PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine koja je donesena po žalbi izjavljenoj na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine u parnici tužitelja Udruge Potrošač protiv ovdje Zagrebačke banke d.d. i drugih, radi zaštite kolektivnih interesa utvrdio u točki 2. da su kamatne stope tuženici mijenjali bez ugovorenih parametara, jednostranom odlukom banke, samim obavještavanjem o promjeni, dakle, o kojoj promjeni se nije pojedinačno pregovaralo, čime je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika kredita, što je imalo za posljedicu nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe.

Nadalje nesporno je da je Vrhovni sud u svojoj odluci Revt-249/14 od 09. travnja 2015. godine odbio revizije tuženika od 1-7 među kojima i tuženik a koje su izjavljene protiv presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine kojom je djelomično potvrđena, djelomično preinačena i djelomično ukinuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine.

Dakle, u presudama Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. godine, i Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Revt-249/2014 od 09. travnja 2015. godine, pravomoćno je utvrđeno da je kamatne stope tuženik mijenjao bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banke, samim obavještavanjem o promjeni, dakle o kojoj promjeni nije pojedinačno pregovarano, čime je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika kredita, a što je imalo za posljedicu nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe.

Ovo je značajno zbog toga što sada potrošači u individualnim restitucijskim parnicama, a takva je i ova parnica, imaju mogućnost potraživati preplaćeno s osnove promjenjive kamatne stope u skladu sa člankom 502.c a u svezi članka 502.a ZPP-a. Promjenom kamatne stope, koja je s vremenom mijenjana na štetu tužitelja, došlo je do povećanja mjesečnih anuiteta koje su potrošači bili dužni plaćati u odnosu na anuitete koji su bili ugovoreni prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

Nadalje, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine, potvrđena je presuda Visokog trgovačkog suda Republike broj GŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine kojom je potvrđeno da je između ostalih i tužena u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem Ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarskih franaka a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih Ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunoj obavijesti a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka čime je tuženik postupio suprotno odredbama članka 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju do 6. kolovoza 2007. godine (NN 96/03), a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. godine suprotno odredbama članka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09).

Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i da njihova poslovna praksa ne bude po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača nepoštena.

Nadalje, navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. i br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., temeljem odredbe čl. 502.c ZPP obvezuju ovaj sud, jer se u ovom predmetu radi o individualnom sporu kojeg je pojedinačni potrošač, ovdje tužitelj, pokrenuo protiv ovdje tuženika radi utvrđenja i isplate iznosa kojeg je tuženik na temelju ništetnih odredaba čl. 1., te čl. 2. i 7. Ugovora o kreditu od 8. lipnja 2007. godine, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora i u dijelu kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, dakle, upravo radi zaštite svog pojedinačnog interesa povrijeđenog postupanjem tuženika protivno propisima o zaštiti potrošača, na štetu ovdje tužitelja, a u odnosu na koju povredu propisa o zaštiti potrošača je donesena osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

Utoliko što je navedenim presudama Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. i br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. pružena apstraktna pravna zaštita kolektivnih interesa i prava svih potencijalnih potrošača i koja pravna zaštita nema kompenzacijski karakter, a ne i zaštita svakog potencijalnog potrošača, to tužitelj u ovom sporu ima pravo zahtijevati i isplatu iznosa preko ugovorene kamatne stope od 4,95% godišnje te iznosa anuiteta plaćenog preko iznosa po tečaju švicarskog franka na dan isplate kredita.

17. Stoga, u odnosu na odredbu čl. 2. i 7. Ugovora o kreditu od 7. ožujka 2005. godine, u dijelu u kojem je redovna kamata promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, za zaključiti je da se radi o neodređenoj ugovornoj

odredbi jer je na temelju iste tužitelj jedino znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok, po mišljenju ovog suda, nije mogao ocijeniti zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati, zbog čega je stav ovog suda da buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti određiva (čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO-a), a ujedno je po svom sadržaju, prosječnom potrošaču, objektivno takva ugovorna odredba bila nerazumljiva, dok tuženik nije podnio nikakve dokaze u prilog suprotnom zaključku.

Tuženik nije podnio nikakve dokaze da je tužitelju kao korisniku kredita na razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi tužitelj kao prosječni potrošač mogao spoznati učinke koji bi za njega u budućnosti proizašli iz takve ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa stoga sud zaključuje da tužitelj kao potrošač nije raspolagao osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju.

Nadalje, u odnosu na odredbu čl. 1. i 7. Ugovora o kreditu od 7. ožujka 2005. godine, u dijelu u kojem je otplata anuiteta vezana uz valutu švicarski franak, sud zaključuje da tuženik nije na transparentan način informirao tužitelja o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak, o činjenici da je takav rizik veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, a niti o činjenici povećanog rizika istovremenog ugovaranja i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

Dakle, proizlazi da se o ugovorenoj valutnoj klauzuli kao i o promjenjivoj kamatnoj stopi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno, da je navedena odredba ugovora dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika, na koju tužitelj nije imao mogućnost utjecaja, te tuženik koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, nije tužitelja informirao o mogućim posljedicama sklapanja navedenog ugovora o kreditu, a tuženik nije dokazao suprotno.

Pravo je tuženika da s aspekta isplativosti svog poslovanja u ugovorima o kreditu ugovara promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, međutim tuženik je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužitelju, istog informirati o smislu i sadržaju odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i skrenuti mu pozornosti na parametre o kojima ovisi kamatna stopa i kretanje tečaja švicarskog franka u budućem razdoblju kretanja kredita, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

Sud ne može prihvatiti kao uvjerljivo opravdanje tuženika da na strani tuženika kao banke nije postojalo bilo kakvo znanje o budućem kretanju tečaja i da je banka imala razloga vjerovati u stabilnost tečaja, međutim, imajući u vidu status tuženika i poslovanje čime se bavi, onda sigurno banka je mogla i trebala imati saznanja o eventualnoj mogućnosti nestabilnosti tečaja i na isto upozoriti tužitelja.

Dakle, temeljem svega navedenog sud zaključuje da su odredbe čl. 1., 2. i 7. Ugovora o kreditu od 7. ožujka 2005. godine, u dijelu u kojem je redovna kamata promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora i u dijelu kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, bile sastavni dio ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o tim odredbama između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj utjecao na sadržaj istih, čime je tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao

jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametnuta obveza koju objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključivanja ugovora, te da su takve odredbe nepoštene sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu i čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje: ZZP/07) a koji su bili na snazi u vrijeme otplate kredita, kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te u konačnici ništetne, sukladno odredbama čl. 87. st. 1. ZZP/03 i čl. 102. ZZP/07.

18. U odnosu na isplatu po osnovi promjenjive kamatne stope, a polazeći od navedenih utvrđenja ovaj sud zaključuje da odredba čl. 2. kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci banke o kreditima građana prema kojoj visini kamatne stope ovisi isključivo o odluci tuženika i koja ne sadrži kriterij koje će tuženik pri donošenju takve odluke primijeniti nerazumljiva je i nepoštena i kao takva ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a (NN 96/03) čije odredbe su bile na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu između stranaka.

Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. istoga zakona da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

Analizom predmetnog ugovora o kreditu ovaj sud zaključuje da je isti unaprijed formuliran od strane tuženika i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj. Tuženik je više puta mijenjao ugovorenu kamatnu stopu temeljem ovlasti iz čl. 2. predmetnog ugovora, a kreditor tužitelju nije dostavljao obavijest osobno u kojoj bi naznačio razloge za donošenje odluke o povišenju kamatne stope.

Ovakav način promjene kamatne stope navedenim presudama, a i u ovom postupku je utvrđen kao nepoštena ugovorna odredba zbog čega je taj dio ugovora po navedenim presudama utvrđen ništetnim pravnim poslom sve u skladu sa odredbom čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13). Takva presuda prema odredbi čl. 138.a Zakona o zaštiti

potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13) obvezuje sve ostale sudove u postupcima koje potrošač osobno pokrene radi isplate koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Tužitelj je tuženiku u konkretnom slučaju na temelju ništetne ugovorne odredbe o načinu utvrđivanja promjenjive kamatne stope isplatio više nego što je ugovoreno, s obzirom da je ugovorena kamatna stopa od 5,50% a tuženik je svojom jednostranom odlukom o promjenjivim kamatnim stopama mijenjao ugovorenu kamatu na način da je istu povećavao osim što je u jednom kraćem razdoblju bila niža od početno ugovorene i to od 1. rujna 2005. godine do 1. listopada 2007. godine, od 1. srpnja 2011. godine do 1. siječnja 2014. godine te nakon sačinjene konverzije.

19. Naime uvidom u izračun konverzije utvrđuje se da je tuženik mijenjao kamatnu stopu koja je na dan sklapanja ugovora 7. ožujka 2005. godine bila 5,50%, i to 1. rujna 2005. godine na 4,50%, 1. listopada 2007. godine na 5,15%; dana 1. veljače 2008. godine na 5,80%; 1. srpnja 2009. godine na 6,30%, 1. studenog 2010. godine na 5,50%, 1. srpnja 2011. godine na 5,25%; 1. siječnja 2014. godine 3,23%, te nakon što je sačinjena konverzija i to 5. veljače 2016. godine na 5,37%, 1. srpnja 2016. godine na 5,06%, 1. siječnja 2017. godine na 4,72%, 1. srpnja 2017. godine na 4,37%, 1. siječnja 2018. godine na 4,08%, 1. srpnja 2018. godine 3,84% i 1. siječnja 2019. godine 3,68%.

20. U postupku je izveden dokaz saslušanjem tužitelja iz čijeg iskaza proizlazi da je ugovor o kreditu zaključio 2005. godine u Virovitici u poslovnici tuženika, ne sjeća se točno iznosa koji je bio, svrha kredita je bila za izgradnju kuće, rok otplate je bio 20 godina. U to vrijeme je htio graditi kuću sa svojom suprugom, a s obzirom da je 2005. godine radio kao konobar u Rekreativskom centru Zdenke i službenici tuženika Zagrebačke banke su u centru održavali prezentaciju kredita jer nije mogao zbog posla biti prisutan i nakon završetka je pitao službenicu u vezi kredita i ona mu je predložila da dođe u poslovnicu u Viroviticu i došao je sa suprugom u poslovnicu u Viroviticu. Ponudili su mu kredit u CHF i sugerirali su da je to najsigurniji kredit i bio je najpovoljniji u to vrijeme a prezentirali su i u drugoj valuti međutim kako je u CHF bio najpovoljniji i po prezentaciji službenika najsigurniji pristao je na zaključenje ugovora o kreditu u CHF. Bila je ugovorena kamata ali ne sjeća se da bi se što pričalo da bi bila promjenjiva da bi se tijekom otplate mijenjala, rata je bila ugovorena u CHF s tim da se plaćalo po srednjem tečaju u kunama u banci. Inače u to vrijeme mu je bila nesigurna plaća koju je ostvarivao kod Zdenke, tako da je supruga koja je zaposlena na radiju Grubišno Polje a imala je redovnu plaću tako da je od njezine plaće vršena otplata svaki mjesec. U početku je rata bila podnošljiva a ne zna sada koji je iznos uopće bio dogovoren a kasnije je rata rasla i bilo je teško plaćati. Ne sjeća se da li su dobivali kakve obavijesti od banke zbog čega dolazi do porasta rate otplate u kunama jer je uvijek bio isti iznos rate u CHF ali je u protuvrijednosti u kunama uvijek raslo s obzirom da je rastao tečaj CHF. U banci mu nisu ništa prezentirali službenici da bi moglo doći do takvog porasta u protuvrijednosti u kunama da bi moglo doći do porasta tečaja ili nekog drugog razloga. Nisu išli pitati u banku zbog čega to dolazi ali posuđivali su i novce da bi mogli uredno otplatiti obveze istog kredita. Njegova supruga je bila i sudužnik u tom ugovoru o kreditu. Kada su došli u poslovnicu u banku sve su u jednom danu riješili, ugovor je bio napravljen od strane banke i onda nakon toga su oni išli kod javnog bilježnika

ovjeriti ugovor i koji nije niti pročitao ugovor već je samo ovjerio njihov potpis i nakon toga su otišli u banku vratiti taj ugovor. Kada je postalo doista teško otplaćivati kredit, a čuli su da se može izvršiti konverzija kredita u EUR, otišli su u banku u Viroviticu, interesirali su i zaključen je dodatak ugovora o kreditu tzv. konverziju na način da je otplata kredita utvrđena u eurima. Kada su došli u banku interesirati se za konverziju banka je sačinila također dodatak ugovora o konverziji kredita, oni su pristali, potpisali i ovjerali kod javnog bilježnika i dalje je otplaćivano u eurima u protuvrijednosti u kunama i nakon toga je bilo podnošljivije i lakše platiti, s tim da kredit nije do kraja otplaćen jer imaju još dvije rate pa bi bio do kraja otplaćen i preostali iznos supruga plaća od svoje plaće. I kod zaključenja dodatka ugovora o konverziji ništa posebno nije objašnjavano jer su tražili samo da se napravi ugovor u eurima u protuvrijednosti u kunama kako bi mogli otplaćivati lakše rate. Kod konverzije utvrđena je preplata u iznosu 5.000,00 kuna i taj iznos je korišten za otplatu budućih rata. Ne zna točno na koji način je to vršena otplata jer zapravo oko cjelokupnog tog kredita sve je radila supruga. Otprilike zna što bi značila promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula ali ih nitko nije posebno upozorio na nekakve opasnosti vezano za promjenjivu kamatu i valutnu klauzulu. Kada je rekao da je Zagrebačka banka vršila prezentaciju u ZRC-u to je bilo samo u tom periodu a niti ranije ni kasnije s obzirom da je radio u Zdenki već samo u to vrijeme kada su se podizali ti krediti.

Pročitao je ugovor o kreditu i nije bilo nejasnoća i dobio je otplatni plan i popis anuiteta. Kada je dobio konačni iznos u koji su uračunate i kamate i anuiteti, na kraju otplatnog plana, nije mu bilo poznato da se to može mijenjati. Nije bila nikakva odredba u ugovoru da je htio izmijeniti a da je banka odbila. Nije očekivao da će se mijenjati tečaj CHF. Interesirao se za kredite i kod drugih banaka i to kod Erste banke i u Privrednoj banci, a izabrao je tuženika s obzirom da je tuženik prezentirao kredite u ZRC-u i onda je s njima i dogovorio a i druge banke su bile nepovoljnije. Ne sjeća se da li su druge banke nudile CHF kredite. Nije dobio obavijest zašto se mijenja kamatna stopa na temelju kojih parametara i nikada nije pisanim putem prigovarao promjenama anuiteta. Ostvareni kredit je isplaćen na njegov račun. Nije imao drugu nekretninu osim ove, a nekretnina mu je trebala za stanovanje jer su u to vrijeme bili podstanari. Nikada nije obavljao u kući poslovnu aktivnost već ju koristi isključivo za stanovanje. Nikada nije imao niti obrt u vlasništvu. Ima registrirano poljoprivredno gospodarstvo, za svoje potrebe, drži kokoši, guske, patke, a to se nalazi sve uz kuću ima parcelu koja ima površine 2 jutra i četvrt i na tim livadama je posadio orahe ali za sadnju tih oraha nije ostvarivao nikakva poticajna sredstva, a kokoši, guske i patke ima za svoje potrebe i nisu služile za prodavanje. Njegova majka ima nešto zemlje i da bi ostvarili poticaj onda je on to pisao na sebe i ostvarivao poticajna sredstva za sebe ali davao je novac majci, a to je unazad 10 godina, a ove godine još uvijek ima poljoprivredno gospodarstvo ali ne ostvaruje nikakva poticajna sredstva niti prodaje što.

21. Dakle, cijeneći iskaz tužitelja, sud utvrđuje da tuženik prilikom zaključenja ugovora o kreditu tužitelju nije posebno objašnjavao što točno znači zaključenje ugovora sa valutnom klauzulom i promjenjivom kamatnom stopom, već mu je ponuđen ugovor u valuti CHF i tada mu je rečeno da je najpovoljniji, pa sud nalazi da se tužitelj u navedenom pravnom poslu ponašao savjesno.

Isto tako, sud nalazi da je tužitelj sa tuženikom zaključio ugovor o potrošačkom kreditu i da ima status potrošača s obzirom da je tužitelj fizička osoba kojemu je

odobren kredit i to upravo kredit koji je bio proizvod tuženika namijenjen za potrošače za izgradnju kuće.

Naime, čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

Kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit podigao za izgradnju kuće koji je koristio za svoje potrebe i potrebe svoje obitelji, to onda doista sud smatra da je tužitelj imao status potrošača u smislu citiranog čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača.

22. U odnosu na prigovor tuženika o zastari potraživanja ovaj sud smatra da je prigovor neosnovan jer temeljem odredbe čl. 215. st.1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i dr.) zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

23. Naime, u odnosu na istaknuti prigovor zastare valja navesti da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, a navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine u pogledu promjenjive kamatne stope u odnosu na tuženika postala je pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 13. lipnja 2014. godine a u odnosu na valutnu klauzulu donošenjem presude Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/2017-10. od 14. lipnja 2018. godine.

Prema ustaljenoj sudskoj praksi VSRH rok za restituciju kod nišetnog ugovora teče od svake pojedine isplate, a takvo pravno shvaćanje VSRH je izrazio u presudi i rješenju broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. godine kojom je odbio reviziju Zagrebačke banke d.d. Zagreb koja je izjavljena protiv presude i rješenja Županijskog suda u Osijeku GŽ-820/17-3 od 29. lipnja 2017. godine, a predmet koje je bilo utvrđenje nišetnosti i isplate dakle u istovjetnoj pravnoj stvari.

Tužba u ovom predmetu je podnesena 12. lipnja 2019. godine kao dan predaje na poštu preporučeno, pa onda u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu kao i na zahtjev koji se odnosi na valutnu klauzulu nije protekao rok od pet godina a koji se računa od 14. lipnja 2018. godine za valutnu klauzulu a za kamatnu stopu od 13. lipnja 2014. godine.

Stoga, ovaj sud smatra da nije nastupila zastara utuženih iznosa budući da je tužitelj podnio tužbu ovome sudu 12. lipnja 2019. godine kao dan predaje na poštu preporučeno, dakle unutar roka od pet godina računajući od 13. lipnja 2014. godine, tj. od pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine u odnosu na promjenjivu kamatu a u odnosu na zahtjev za valutnu klauzulu zastarni rok se računa od 14. lipnja 2018. godine, kada je presudom Visokog trgovačkog suda pod poslovnim brojem PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. godine potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine, pa je onda razvidno da je i s osnova valutne klauzule tužba podnesena unutar zakonskog roka te potraživanja tužitelja nisu u zastari.

24. Isto tako, sud nalazi da je neosnovan prigovor tuženika kojim ističe nedostatak aktivne legitimacije tužitelja.

Naime, iz ugovora o namjenskom kreditu broj 3204509496, kreditna partija: 7102630304 od 7. ožujka 2005. godine, utvrđuje se da je tužitelj korisnik kredita a da je kao sudužnik navedena Vesna Žagar Janošić.

Isto tako, iz prometa po računima koje je dostavio tužitelj uz tužbu, vidljivo je da je tužitelj vršio otplatu kredita do 10. prosinca 2014. godine kada otplatu kredita dalje vrši sudužnik Vesna Žagar Janošić.

Isto tako, tužitelj je dostavio u spis da je zaključio ugovor o cesiji sa Vesnom Žagar Janošić temeljem kojeg je i preneseno potraživanje temeljem navedenog ugovora na tužitelja pa onda svakako sud nalazi da je tužitelj aktivno legitimiran u ovom postupku.

25. Tužitelj je potraživao isplatu preplaćenog iznosa po osnovi promjenjive kamatne stope, po osnovi promjene tečaja valute CHF u odnosu na početni tečaj kako je važio u trenutku podizanja kredita kao i razliku glavnice u iznosu od 34.755,36 HRK zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na pojedine iznose do isplate, a prije provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

26. Budući da je među strankama bila sporna i visina tužbenog zahtjeva, na prijedlog tužitelja sud je odredio knjigovodstveno-financijsko vještačenje po ovlaštenom sudskom vještaku Sanji Radoš koji je sačinio nalaz i mišljenje od 23. rujna 2025. godine.

27. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je prilikom konverzije kredita iz CHF u eure tuženik početno odobreni iznos kredita u CHF denominirao u eure i cjelokupnu otplatu kredita u CHF izjednačio s položajem u kojem bi tužitelj bio da je koristio kredit denominiran u EUR iste vrste i trajanja, a kako je to u skladu sa zakonskim odredbama međutim prilikom konverzije nisu priznate sve pretplate tužitelja utvrđene ovim nalazom čime tužitelj konverzijom nije obeštećen u odnosu na početno ugovorene uvjete.

Prema Sporazumu temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzijom je utvrđena pretplata u iznosu od 5.113,87 kuna.

Uplate tužitelja u iznosu od 202.402,13 HRK raspoređene za podmirivanje anuiteta u CHF iskorištene su za podmirivanje anuiteta u EUR.

Tijekom otplate kredita koji je tužitelj sklopio s tuženikom tužitelj je platio ukupno 3.520,89 HRK (467,30 €) više zbog promjene kamatne stope.

Tijekom otplate kredita koji je tužitelj sklopio s tuženikom tužitelj je platio ukupno 28.200,98 HRK (3.742,95 €) više zbog promjene tečaja CHF u odnosu na HRK.

Iz pretplate po kreditu se ne mogu namiriti zatezne kamate u iznosu 6.403,05 HRK (849,83 €).

Razlika glavnice koja je utvrđena konverzijom i inicijalnog otplatnog plana na dan 30.09.2015. iznosi 10.450,63 odnosno 1.387,04 €.

Tijekom otplate kredita koji je tužitelj sklopio s tuženikom tužitelj je platio ukupno -10.247,58 HRK (- 1.360,09 €) manje zbog promjene kamatne stope (pod pretpostavkom ugovorene kamatne stope kroz cijelo razdoblje otplate kredita)

Tijekom otplate kredita koji je tužitelj sklopio s tuženikom tužitelj je platio ukupno - 5.038,59 HRK (- 668,75 €) manje zbog promjene kamatne stope (pod pretpostavkom ugovorene kamatne stope 3,23 % od 01.02.2014).

Tijekom otplate kredita koji je tužitelj sklopio s tuženikom tužitelj je platio ukupno - 1.723,25 HRK (- 228,73 €) manje zbog promjene tečaja CHF u odnosu na HRK.

Vještak je izračune prikazao taksativno po mjesecima u tablicama od str. 25-31. nalaza i mišljenja.

28. Vještak se očitovao na prigovore tuženika u pismenom podnesku od 21. listopada 2025. godine iz kojeg proizlazi da ako dužnik pored glavnice duguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica.

Do 30.09.2015. godine zatezne kamate na više plaćene iznose su 11.516,92 HRK. Tužitelju su priznate preplate u iznosu 5.113,87 HRK dok iznos od 6.403,05 HRK ne može namiriti iz preplate, a kako je to i specificirano u točki 4. Mišljenja.

Iz preplate po kreditu se ne mogu namiriti zatezne kamate u iznosu 6.403,05 HRK (849,83 €).

29. Vještak se očitovao na prigovore tužitelja u pismenom podnesku od 17. studenog 2025. godine iz kojeg proizlazi da na stranicama 22 do 24. u točki 7. Nalaza i mišljenja obračun zateznih kamata na više plaćene iznose specificirane su više plaćene kamate, više plaćene tečajne razlike i obračunate zatezne kamate na više plaćene iznose.

U istoj tablici nalazi se iznos zateznih kamata namirenih iz preplate priznate konverzijom.

Više plaćene kamate i više plaćene tečajne razlike ponovno su specificirane i u mišljenju na stranicama 25-27.

1. Zatezne kamate obračunate do 30.09.2015. nakon namirenja iz preplate iznose 849,93 eura

2. Više plaćene kamate iznose 467,30 eura na koji su iznos obračunate zatezne kamate do 30.09.2015. godine.

3. Više plaćene tečajne razlike iznose 3.742,91 eura na koji su iznos obračunate zatezne kamate do 30.09.2015. godine.

4. Razlika glavnice na dan 30.09.2015. iznosi 1.387,04 eura

U nalazu i mišljenju postoje sitna odstupanja zbog preračunavanja pa kao mjerodavne iznose uzima one iskazane u mišljenju.

30. Vještak se očitovao na prigovore tuženika i u pismenom podnesku od 23. siječnja 2026. godine iz kojeg proizlazi da je već u odgovoru na podnesak tužitelja od 14.11.2025. i podnesak tuženika 21.10.2025. namirivanje zateznih kamata iz utvrđene preplate radila prema preporučenoj metodologiji.

Navodi da je točan navod tuženika da su se iz utvrđene preplate iz konverzije namirivali budući anuiteti tako da su namireni anuiteti od 1. ožujka 2016. do 1. kolovoza 2016. godine što iznosi 4.218,45HRK a budući da je preplata priznata u iznosu od 5.113,87HRK pa je utvrđena razlika 895,45HRK.

31. Sud je nalaz i mišljenje kao i očitovanja financijsko-knjigovodstvenog vještaka Sanje Radoš u cijelosti prihvatio kao stručne i objektivne, i s obzirom da je isti vještak odgovorio na sve zadatke suda i očitovao se na prigovore stranaka.

32. Tužitelj je pismenim podneskom od 29. ožujka 2026. godine postavio tužbeni zahtjev na način da po osnovi promjenjive kamatne stope potražuje iznos od 467,30€ zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. godine, s osnova valutne klauzulu 3.742,91€ sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. godine do isplate, s osnova razlike glavnice iznos od 1.387,04€ sa zakonskom zateznom kamatom od 30. rujna 2015. godine do isplate te iznos od 849,83€ zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana podnošenja tužbe do isplate na ime naknade štete po zakonskoj zateznoj kamati.

33. Financijsko knjigovodstveni vještak je u svom nalazu utvrdio da je u postupku konverzije tužitelju priznat iznos od 5.113,87HRK a koji iznos je korišten za otplatu budućih anuiteta te je financijsko-knjigovodstveni vještak izvršio obračun zakonskih zateznih kamata od dospijeca pojedinih iznosa koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i tečajne razlike pa sve do dana konverzije 30. rujna 2015. godine, te je tako zakonsku zateznu kamatu obračunao u iznosu od 11.516,92HRK.

Isto tako, vještak je od iznosa obračunatih zakonskih zateznih kamata umanjio iznos preplate koja je priznata tužitelju u postupku konverzije pa je tako utvrdio da nakon navedene matematičke operacije tužitelj po osnovu obračuna zakonskih zateznih kamata potražuje iznos od 849,83€ / 6.403,05HRK.

34. Tijekom postupka sud je utvrdio da je tuženik, Ugovorom o kreditu, broj 3204509496, kreditna partija broj: 7102630304, koji je zaključio sa tužiteljem dana 7. ožujka 2005. godine, povrijedio interes i prava potrošača, korisnika kredita (tužitelja), jer se u Ugovoru koristio ništetnim i nepoštenim ugovornim odredbama, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije u cijelosti informirao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravilima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama članaka 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, dalje: ZZP).

Pregovori stranaka, prije sklapanja Ugovora, sveli su se samo na podatak o visini rate kredita i trajanju otplate kredita. Tuženik nije na valjan i razumljiv način objasnio tuženiku postupak formiranja kamatne stope, odnosno tužitelj nije raspolagao osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju pa tako ugovorena kamata nije bila određena, razumljiva pa time ni poštena. Isto se odnosi i na valutu u kojoj je kredit odobren – švicarski franak-CHF, odnosno njegov tečaj tijekom trajanja otplate kredita.

Tužitelj, kao građanin sa prosječnim obrazovanjem i razumijevanjem bankarskog poslovanja nije mogao predvidjeti da će rata, koja mu je predočena prije sklapanja ugovora, porasti više od ugovorenog, i to u nekoliko navrata. S druge strane, tuženik kao bankar, je trebao upozoriti tužitelja i na te okolnosti, ako ih je znao ili ih je trebao znati.

Kako je utvrđeno da je tuženik, temeljem tih nepoštenih odredbi stekao određenu nepripadnu korist, a za to nema pravne osnove, dužan ju je vratiti tužitelju, a ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi (članak 1111. ZOO-a). Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva (članak 1115. ZOO-a).

Tako tužitelj bi imao pravo povrat iznosa koje je utvrdio stalni sudski vještak u nalazu i mišljenju i to iznos od 467,30€ zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015 godine do isplate s osnova promjenjive kamatne stope, te iznos od 3.742,91€ sa kamatom koja teče od 1. listopada 2015. godine na ime razlike tečaja te iznos od 1.387,04€ sa zakonskom zateznom kamatom od 30. rujna 2015. godine na ime razlike glavnice kao i iznos od 849,83€ koji se odnosi na dio obračunate zakonske zatezne kamate.

Naime, u odnosu na zahtjev koji se odnosi na isplatu iznosa od 849,83€ a što predstavlja preostali dio obračunatih zakonskih zateznih kamata od dospjeća pojedinih iznosa pa do dana konverzije, sud nalazi da tužitelj nema pravo na navedeni iznos zakonsku zateznu kamatu koju potražuje od dana podnošenja tužbe pa do isplate već samo na navedeni iznos a sve sukladno čl. 31. st. 1. Zakona o obveznim donosima čijim odredbama je propisano da na dospjele a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, pa onda tužitelj niti nema pravo na zakonsku zateznu kamatu na navedeni iznos kao što to potražuje od dana podnošenja tužbe.

35. Budući da je tužitelj već u svom tužbenom zahtjevu uračunao iznos preplate koji mu je tuženik priznao u postupku konverzije i za iznos priznat preplate umanjio tužbeni zahtjev koji se odnosi na dio obračunatih zakonskih zateznih kamata a što je sukladno i stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske jer da tužitelj nije uračunao priznati iznos konverzije bi došlo do dvostruke isplate u slučaju da je istu potraživao.

36. Imajući u vidu posljedice ništetnosti, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, to tužitelj ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena, slijedom čega je valjalo djelomično prihvatiti tužbeni zahtjev i naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 467,30€ i to s osnova ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, te iznos od 3.742,91€ na ime ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. godine, te razliku glavnice 1.387,04€ sa zakonskom zateznom kamatom od 30. rujna 2015. godine, te preostali dio obračunate zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose 849,83€ s tim da na navedeni iznos ne teku zakonske zatezne kamate a sve sukladno čl. 29. st. 1. i 2. i čl. 31. st. 1. ZOO-a.

37. Stoga je sud odlučio kao u izreci temeljem odredbe čl. 1111. ZOO-a, a odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. te 31. i čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18).

38. O troškovima postupka sud je odlučio temeljem članka 154. st. 5. ZPP-a, s obzirom da tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva

Poslovni broj: P-239/2025-55.
(Raniji broj: P-767/2020, P-1069/2019)

a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi pa je sud odlučio da je tuženik dužan nadoknaditi troškove postupka tužitelju u cijelosti.

Pri odlučivanju koji će se troškovi priznati tužitelju, sud je u smislu članka 155. st. 1. ZPP-a, priznao samo one troškove koji su bili neophodno potrebni za vođenje ovoga postupka, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora.

Sud je tužitelju priznao troškove sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika sukladno vrijednosti predmeta spora kao i vrijednosti boda (1 bod 2,00€) i to koji se odnose na sastav tužbe u iznosu od 200,00€, sastav podneska od 23. rujna 2019. godine 200,00€, sastav podneska od 15. studenog 2019. godine 200,00€, sastav podneska od 20. prosinca 2019. godine umjesto traženih 200,00€ sud je priznao 100,00€ ili 50% Tarife, sastav podneska od 20. studenog 2020. godine umjesto traženih 200,00€ sud je priznao 100,00€ ili 50% Tarife, sastav podneska od 27. listopada 2025. godine 200,00€, sastav podneska od 29. ožujka 2026. godine 200,00€, za pristup na ročište 14. listopada 2019. godine umjesto traženih 200,00€ sud je priznao 100,00€ ili 50% Tarife, za pristup na ročište 16. studenog 2020. godine 200,00€, za pristup na ročište 6. svibnja 2025. godine 200,00€, za pristup na ročište 13. travnja 2026. godine 200,00€, PDV 475,00€, trošak predujma 500,00€ s tim da će uplaćeni a neutrošeni predujam u iznosu od 100,00€ biti vraćen tužitelju, pristojbu na tužbu 92,64€ ili ukupno 2.967,64€, pa je naložio tuženiku da navedeni iznos plati tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja odnosno od pa do isplate, sve sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), u roku od 15 dana.

Tužitelju nije priznat trošak koji se odnosi na sastav podneska od 11. srpnja 2019. godine 50,00€, sastav podneska od 14. listopada 2019. godine 200,00€ sastav podneska od 8. svibnja 2025. godine 50,00€.

39. Slijedom navedenog, sud je odlučio kao u izreci

U Grubišnom Polju, 28. svibnja 2026. godine

S u t k i n j a
Milka Katić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku do 15 dana računajući od dana ročišta za objavu presude tj. od 28. svibnja 2026. godine. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni sud drugog stupnja.

Broj zapisa: **9-30888-b6a22**

Kontrolni broj: **03afa-28b59-31f25**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.